

hvilken Betænkningen Nr. 28. knytter sig angaar et Andragende fra Cieren af Skoborghus. Denne Mand har upaatvivelig lidt meget ved, at Banen til Gøbjerg er bleven aabnet. Han har, som det er oplyst i Betænkningen, gjort store Dre paa Grund af den Forbindelse, hvori han og hans Forgængere i umindelige Tider have staaet til Befordringsvæsenet, Postvæsenet og nu tilfaldt ogsaa Telegraphvæsenet. Han har ofret paa sine Bygninger til en Verdi af 8500 Rd., og disse Uvidelser ville nu ikke have anden Verdi end den Materialet kan have ved Nedbrydning. Han mener i det Hele, at hans aarlige Nettoindtægt er formindsket med 5,000 Rd. Det er muligt, at han overdriver noget; det kan Udvalget naturligvis ikke have nogen bestemt Formening om; men det skal indbringes, at Ansøgningen er godt dokumenteret. Udvalget har været enigt om, at af Hensyn til, at denne Mand, Cieren af Skoborghus, har staaet i Forbindelse med det Offentlige i en Række af Aar, og hans nærmeste Forgængere ligesaa, burde man henvise dette Andragende til Indenrigsministeren, uden at der i mindste Maade kunde udledes noget Præcedens deraf for andre Tilfælde. Jeg skal saaledes f. Ex. nævne Møllere, Kromænd, Gjæstgivere, der lide Tab, enten ved at Lovene ændres eller ved at Baner ere blevne anlagte, og som miste den Spøgning, de tidligere have haadt. Men deraf, at vi henvise dette Andragende, kan for deres Bedkommende ikke udledes det Mindste; thi de have ikke paa samme Maade staaet i nogen Forbindelse med det Offentlige som Cieren af Skoborghus, idet han paa en Maade baade har været en Slags Telegraphist, Postexpeditor m. m. Indenrigsministeren har ment, idetmindste maa man faae det Indtryk af hans Svar, at han savnede Bemyndigelse til at kunne give ham nogen Understøttelse, hvad enten denne skulde bestaa i Noget een Gong for alle — hvad den vel rettest burde — eller i Lidt aarligt. Det Sidste synes jeg for min Part mindre om. Men det synes, at Indenrigsministeren har ment, at det var, fordi han savnede Penge hertil, idet han har beklaget ikke at kunne give ham Noget. Udvalget har derfor ogsaa været enigt om at henvise dette Andragende med den Begrundelse, jeg her har anført. — Indstillingen under Nr. 14, hvortil knytter sig Betænkningens Nr. 30, er et Andragende fra 52 Fiskere i Strandhuse ved Kolding. Disse Fiskere klage over, at der benyttes Bundsflæbevaad i Kolding Fjord, og at der derved fanges en Del smaa Fisk, som blot bruges ved Gjødningsfabrikken i Kolding, hvorved tillige Tangen læserves og Fiskeynglen i det Hele hæmmes. Er det Tilfældet — og det tør vel ikke betvivles — er det et Vidnesbyrd om, at Loven af 9de Marts 1872, der jo netop indeholder et Forbud mod Bundsflæbevaad, ikke har viist sig tilstrækkelig. Iøvrigt er der kommet Klager med Hensyn til denne Lov fra forskjellige Steder, snart over at Bundsflæbevaad lige-

som her bruges i en altfor høj Grad, — og dette kan altsaa finde Sted uagtet den nævnte Lov — og snart over at der ikke maatte bruges Bundsflæbevaad. Ogsaa denne Sag har maattet hvile paa Grund af den af mig før nævnte Fiskerikommision; ogsaa i denne Henseende har altsaa Fiskerikommisionen viist sig at være hæmmende istedet for fremmende. — Indstillingen under Nr. 19 — Betænkningen Nr. 41 — angaar et Andragende fra Baneingenieur Wistofts Enke. Det vil erindres, at Baneingenieur Wistoft, en udmærket lovende Mand efter Alt, hvad man kan skjønne, omkom nede ved Limfjordsbroen, idet han, der var gaaet ned i en Dykkerklofte, ved Opstigningen styrtede ned og omkom paa en sørgelig Maade. Enken, der, som det vil ses, er usormuende, har to smaa Børn og er anbefalet af de Overordnede, har henvendt sig til Indenrigsministeren om en Understøttelse af 500 Kr. aarligt. Den høitærede Indenrigsminister har dertil svaret, at da Baneingenieur Wistoft ikke er omkommen i Statens Tjeneste, har han ikke ment, at der var tilstrækkelig Anledning til at yde Enken nogen Understøttelse. Udvalget ser nu ikke bedre, end at, uagtet Hr. Wistoft vel ikke er omkommen i Statens Tjeneste, idet Limfjordsbroen bygges af et privat Selskab, er det dog utvivlsomt, at han stod i Statens Tjeneste, da han foretog Undersøgelser ved Limfjordsbroen, idet de Erfaringer, han der maatte kunne indsamle, senere skulde komme Staten til Nytte. Udvalget har derfor enstemmig været af den Mening at burde henvise det nævnte Andragende til Indenrigsministeren, og naar der staar „nogen Understøttelse“, saa skal der selvfølgelig ikke dertil ligge det Mindste om, hvorvidt man mener, at 500 Kr. er for meget eller for lidt. Derom kan Udvalget ikke have nogen bestemt begrundet Mening. Udvalgets Mening er blot den, at der overhovedet skal gives Understøttelse. — Indstillingen under Nr. 20 er ogsaa en Gjenganger, men en Gjenganger der tidligere har været indstillet, men synes ikke at have faaet den Undersøgelse, som det har været Udvalgets Mening, at denne Sag skulde have. Det er nemlig fra en forhenværende Soldat eller en Bestillingsmand, der har været ansat ved Lovvæsenet i Slesvig i 13½ Aar. I Genhold til Lov 24de Marts 1865 § 1 skulde man mene, at han kunde faae en lille aarlig Understøttelse. Naturligvis kan han ikke have noget absolut juridisk Krav; det har maasse neppe Noget efter denne Lov; men man synes dog, at Billighed taler for, at han faar en saadan, og da Udvalget gjentagne Gange, uden at denne Sag endnu er blevet tilstrækkelig klaret, har henviist dette Andragende til Indenrigsministeren, gjentages herved Indstillingen og navnlig med Hensyn til, at det maatte blive undersøgt, hvorvidt Ansøgeren i Genhold til Lov 24de Marts 1865 § 1 kan have idetmindste et Billighedskrav paa at faae Understøttelse. Det